

[Søren Olesen.]

her er brugt, og hvordan det ville gå, om menighedsrådet fik medhold af de overordnede kirkelige myndigheder; for man kan vel ikke gå ud fra, at menighedsrådene suverænt kan fortolke et sådant udtryk. Jeg mener, at i lovgivningen må man bruge koncise og afgrænsede udtryk. Man forstår, hvad det vil sige, at en person har været straffet, og man forstår, hvad det vil sige, at en person ikke står i folkekirken, at han er udmeldt af folkekirken, at han ikke har modtaget den kristne dåb — eller hvilket udtryk man nu vil bruge; men jeg mener, at det udtryk, der her er brugt, er for svævende; det skal i alle tilfælde fortolkes, og det vil være ret vilkårligt, hvordan man fortolker det. Derfor tror jeg, man bør tage op til overvejelse, om man ikke kan finde et bedre og mere afgrænset udtryk for det, som her er ment.

Gottschalek-Hansen: I lighed med de respektive partiers ordførere vil også jeg gerne takke den højtærede kirkeminister for det foreliggende lovforslag, der jo ikke alene er en naturlig konsekvens af den lov, der gælder for valg såvel til folketing som til kommunale råd, men også — hvis det ophøjes til lov — vil betyde en værdifuld og meget påkrævet forøgelse af de rådighedsbeløb, som stilles til menighedernes disposition for kirkelige formål. Det er jo ikke store summer, det drejer sig om, men for den enkelte menighed vil den påtænkte forøgelse af rådighedssummen være af afgørende betydning.

Når jeg har begæret ordet her under første behandling, er det, fordi jeg, i lighed med det ærede medlem hr. Søren Olesen, er standset ved det udtryk, hvormed der tages forbehold med hensyn til retten til at have sæde i menighedsråd, nemlig udtrykket „ved åbenlyst at fornægte kristentroen“. Jeg er fuldt og helt enig i, at der må skabes sikkerhed for, at personer, der stiller sig i afgjort modsætningsforhold til kirken, ikke får sæde i menighedsråd; men denne formular, der — som det ganske rigtigt er sagt — også forefindes i de tidligere love, synes mig noget uklar. Hvad menes der med „åbenlyst at fornægte kristentroen“? Hvis en person åbent og ærligt erklærer, at han ikke tror på det evige liv —

er han så kvalificeret til at sidde i et menighedsråd? Hvem skal afgøre det? Jeg formoder, at det høje ministerium meget vil frabede sig at skulle votere i dogmatiske spørgsmål, og jeg tror heller ikke, at menighedsrådsmedlemmerne, som i henhold til lovens § 14 skal træffe afgørelse med hensyn til, hvorvidt straffede personer kan have sæde i et menighedsråd, har mulighed for at afgøre det nævnte spørgsmål. Afgørelsen må altså henlægges til episkopatet; men som bekendt er biskoppernes højærværdige forsamling her i landet en meget broget forsamling. Vor folkekirke er vidtfavnende og vidtspændende — og det skal den også være. Det er et hotel med mange værelser. Nogle er store, lyse og festlige, andre er små, snævre og triste. Der skal være plads for enhver anskuelse, for enhver mening; men det synes mig, at en formulering som den nævnte ikke er heldig i en lov. Kunne man ikke i stedet skrive f. eks. „den danske folkekirkes lære eller bekendelsesskrifter“?

Jeg er, som jeg har sagt, som præst i folkekirken meget taknemlig for den forøgelse af rådighedsbeløbet, der stilles til disposition for menighederne; men vil dette ikke bevirke, at den højtærede kirkeminister må foretage en ændring i loven af 30. juni 1922 om kirkers bestyrelse m. m., hvor det ifølge § 14, stk. 2, henlægges til den kommunale myndighed at fastsætte rækkevidden for udskrivning af den kirkelige ligning? Hvis dette beløb overstiger, hvad et kommunalråd måtte skønne passende eller rimeligt, vil det, såfremt den pågældende lov ikke ændres, kunne standse den håndsrækning, som den højtærede kirkeminister her — med god forståelse for menighedens tarv, synes det mig — foreslår at give den danske kirke.

Jeg er taknemlig og glad for det foreslåede fremskridt på menighedsrådslovens område. Jeg finder det også heldigt, at begrebet „menighedsrådskasse“ kan forsvinde af billedet, at det hele kan gøres mere enkelt, simpelt og ligetil. Jeg synes, der her er tale om et lovforslag, som man i enhver henseende med glæde og taknemlighed kan fremme.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg kan kun takke for tilslutningen, som næsten til overmål har mødt mig fra alle sider. Særlig